

Людмила Василівна Мацієвська
Іванна Василівна Підгаєцька
Владислав Ігорович Поліщук

Аналіз стилістичних відмінностей вокальної техніки в академічному та естрадному співі

УДК 784.2:784.4:784.9

DOI <https://doi.org/10.24195/artstudies.2026-1.14>

Людмила Василівна Мацієвська
викладач кафедри мистецької освіти
Житомирського державного університету
імені Івана Франка
ORCID: 0009-0004-4588-0360

Іванна Василівна Підгаєцька
викладач кафедри мистецької освіти
Житомирського державного університету
імені Івана Франка
ORCID: 0009-0006-4211-9415

Владислав Ігорович Поліщук
концертмейстер кафедри
мистецької освіти
Житомирського державного університету
імені Івана Франка
ORCID: 0009-0002-5767-7330

Дата першого надходження статті до
видання: 20.01.2026

Дата прийняття статті до друку після
рецензування: 18.02.2026

Дата публікації (оприлюднення) статті:
20.04.2026

Метою статті є порівняння академічної та естрадної вокальних технік у контексті сучасної музичної культури задля виявлення закономірностей формування звуку в кожній з них. Актуальність дослідження зумовлена процесами жанрової конвергенції, зростанням вимог до універсальності вокаліста та необхідністю чіткого розмежування стилістичних і фізіологічних принципів співу задля збереження здоров'я голосового апарату. Вокал розглядається як складний психофізичний процес, у якому інструментом є живе людське тіло, що постійно реагує на фізичні, психологічні та зовнішні чинники. Методологія дослідження базується на комплексному підході, що поєднує теоретичний аналіз джерел, порівняння академічної та естрадної технік, а також систематизацію характеристик співу. Проаналізовано фізіологічні основи вокалу як взаємодію дихального, генераторного та резонаторного вузлів, а також обґрунтовано провідну роль психоемоційного стану та внутрішнього слуху у формуванні якісного вокального звуку. Визначено, що вокальна техніка є універсальною системою керування диханням, фонацією та резонансом, однак конкретна реалізація цих елементів суттєво різниться залежно від манери співу. Академічна вокальна техніка характеризується «купольною» архітектурою вокального тракту, орієнтацією на акустичне самопідсилення, рівність регістрів, кантилену та природне вібрато. Естрадна техніка, своєю чергою, ґрунтується на мовленнєвій позиції, мікрофонній естетиці, згучкому регістровому балансі та використанні специфічних тембральних ефектів. Доведено, що академічний та естрадний спів репрезентують різні художні стратегії та моделі вокальної комунікації. Зроблено висновок, що ці манери співу слід розглядати як автономні та рівноцінні системи, усвідомлене розмежування яких є необхідною умовою професійної підготовки сучасного вокаліста. Отримані результати можуть бути використані у вокально-педагогічній практиці, теоретичних курсах з методики співу та міждисциплінарних дослідженнях голосу.

Ключові слова: вокальна техніка, академічний спів, естрадний спів, голосоутворення, вокальна педагогіка, психофізіологія голосу.

Постановка проблеми. Актуальність дослідження стилістичних відмінностей між академічним та естрадним співом зумовлена стрімкою конвергенцією музичних жанрів у сучасній культурі та зростаючим попитом на універсалізацію вокальної майстерності. У контексті глобалізації мистецького простору межі між класичною традицією та сучасними популярними течіями стають дедалі прозорішими, що часто призводить до стилістичної мішанини та технічних помилок у виконавській практиці. Чітке розуміння фізіологічних та акустичних розбіжностей між «купольною» архітектурою академічного звуку та «мовленнєвою» природою естрадного вокалу є необхідним не лише для збереження чистоти жанру, але й для запобігання професійним захворюванням голосового апарату.

Окрім суто технічного аспекту, ця проблематика підсилюється необхідністю розроблення науково обґрунтованої методології викладання, яка б відповідала запитам сучасної індустрії. Сьогодні вокаліст часто змушений працювати на перетині стилів: від мюзиклу та кросоверу до джазу та неокласики. Відсутність ґрунтового аналізу відмінностей у роботі резонаторів, дихання та артикуляції

в обох системах створює дефіцит фахових рекомендацій для молодих виконавців. Таким чином, порівняльне дослідження академічної та естрадної технік стає фундаментом для формування свідомого підходу до звуковидобування, що дає змогу артисту бути конкурентоспроможним, зберігаючи при цьому унікальну тембральну самобутність та здоров'я голосу.

Аналіз актуальних досліджень. Питання технологічних та стилістичних особливостей вокального виконавства перебувають у центрі уваги багатьох провідних західних та вітчизняних дослідників. Фундаментальні аспекти механіки звукоутворення та відмінності в роботі гортані під час класичного і сучасного співу детально висвітлені у працях Йохана Сундберга, який у своїх акустичних дослідженнях обґрунтував природу «співочої форми». Теоретичне підґрунтя естрадного вокалу та специфіку його мовленнєвої природи досліджувала Джо Естілл, а також Сет Ріггз, чия концепція співу на рівні мовлення стала базисом для розуміння сучасного міксту. Їхні наукові доробки дають змогу чітко розмежувати фізіологічні режими роботи в академічній та популярній манерах.

В українському науковому просторі ця проблематика активно розробляється у працях Олени Гребенюк, яка аналізує психофізичні аспекти формування голосу, та Тетяни Самая, що присвячує свої роботи специфіці естрадного співу. Також важливий внесок у порівняльну вокальну педагогіку здійснили Ірина Колодуб та Валерій Громцев, розглядаючи трансформацію вокальної техніки під впливом стилістичних запитів часу. Публікації цих авторів підтверджують необхідність глибокого розмежування технічних засобів академічної та естрадної шкіл, акцентуючи увагу на важливості збереження індивідуального тембру артиста та його здоров'я.

Мета статті полягає у проведенні порівняльного аналізу академічної та естрадної вокальних шкіл для виявлення закономірностей формування звуку в кожній з них.

Методологія дослідження. Дослідження базується на комплексному підході, що поєднує теоретичний аналіз джерел, порівняння академічної та естрадної технік, а також систематизацію характеристик співу.

Результати та їх обговорення. Вокал є складним психофізичним процесом, де інструментом виступає живе людське тіло. На відміну від скрипаля чи піаніста, вокаліст не може відділити себе від інструмента.

Фізіологічна складова частини вокалу полягає у тому, що голосовий апарат співака є системою, яка складається з трьох основних вузлів, що повинні працювати в абсолютній синхронності, як-от:

- енергетичний вузол (дихання) – легені, діафрагма та м'язи черевного преса; це «міх», який подає пальне (повітря) для звуку, в академічному вокалі це зазвичай глибоке діафрагмальне дихання, що створює потужний тиск;

- генераторний вузол (гортань) – тут розташовані голосові складки; під тиском повітря вони вібрують, перетворюючи кінетичну енергію видиху на звукові хвилі;

- резонаторний вузол (порожнини) – це глотка, ротова порожнина, ніс, пазухи черепа та грудна клітка; тіло вокаліста працює як корпус гітари: воно підсилює звук і надає йому індивідуального забарвлення (Самая, 2019).

Водночас психологічна складова частини вокалі є первинною, оскільки м'язи гортані керуються підсвідомістю та емоційним станом. Так, будь-який стрес або страх викликає затиск м'язів шиї та щелепи. Оскільки інструмент «живий», він миттєво реагує на емоції. Саме тому вокаліст має бути не лише технічно підготовленим, але й психологічно розкутим. Вагому роль відіграє і внутрішній слух (уява), адже спочатку співак формує звук у своїй уяві (передчуття звуку), і лише потім мозок надсилає імпульс до м'язів. Якщо вокаліст «не чує» ноту в голові, він не зможе відтворити її фізично (Fantini, 2016).

На відміну від дерева чи металу, людське тіло змінюється щохвилини. На стан «інструмента» впливають загальний тонус м'язів та постава, гормональний фон та стан слизової оболонки, навіть рівень вологості повітря в залі. Отже, вокальна техніка – це насамперед вміння керувати своїм фізичним та емоційним станом, щоб за будь-яких умов «інструмент» звучав якісно.

Вокальна техніка як система прийомів керування диханням, фонацією та резонансом створює основу для будь-якого співу, проте конкретна реалізація цих елементів змінюється залежно від **манери співу.**

Так, академічна вокальна техніка є сукупністю прийомів, що формувалися протягом століть (епоха Bel Canto) задля створення потужного, об'ємного та звучного голосу, здатного заповнювати великі оперні зали без використання мікрофонів. Ключовими елементами цієї техніки є такі.

1. Співоча опора (дихання). Фундаментом академічного співу є нижньореберне-діафрагмальне дихання (так зване дихання животом), яке дає змогу створити стабільний повітряний тиск під зв'язками.

2. Формування вокального тракту («купол»). В академічному вокалі голос створюється всередині специфічної акустичної форми:

- м'яке піднебіння має бути максимально піднятим (стан «позіхання»), що відкриває вхід до носоглотки, створюючи простір для резонансу;

- гортань знаходиться у стабільно низькому положенні, і це подовжує вокальну «трубу», роблячи тембр темнішим, багатшим та об'ємнішим;

- глотка максимально розширена, що дає змогу звуку вільно резонувати, не зустрічаючи перешкод у вигляді затиснутих м'язів (Виноградча, 2019).

3. Резонанс та «висока форманта». Академічний співак не «штовхає» звук силою м'язів горла, а спрямовує його в резонатори (порожнини черепа та грудної клітки). Головний резонанс – це спрямування звуку в «маску» (передню частину обличчя), що надає голосу польотності та блиску. Щодо співочої форманти, то завдяки правильному налаштуванню гортані та глотки у спектрі голосу з'являється посилення на частоті приблизно 2500–3000 Гц, і саме ця «висока форманта» дає змогу людському голосу бути почутим крізь гучне звучання симфонічного оркестру (Закрасняна, 2020).

4. Кантілена та рівність регістрів. В академічній школі цінується ідеально рівна лінія звуку – кантілена. Вокаліст тренується так, щоб перехід від низьких (грудних) нот до високих (головних) був абсолютно непомітним для слухача.

5. Вібрато. В академічній техніці вібрато (легке періодичне коливання висоти звуку) є ознакою здорового та вільного голосу. Воно виникає природним чином, коли м'язи гортані працюють без

зайвого напруження. На відміну від естради, де вокаліст може співати «прямим» звуком, в академічному співі вібрато наявне майже завжди, надаючи голосу життєвості та об'єму (Антонюк, 2007).

Отже, академічна техніка – це мистецтво перетворення власного тіла на досконалий акустичний прилад. Вона вимагає років тренувань для досягнення автоматизму, де кожен звук є результатом ювелірного балансу дихання, позиції гортані та роботи резонаторів.

Естрадна вокальна техніка – це надзвичайно гнучка та різноманітна система, яка, на відміну від академічної, орієнтується не на канони потужності, а на індивідуальність, мікрофонну естетику та мовленнєву природу. Ключовими аспектами естрадної техніки є такі.

1. Дихання та мікрофонна специфіка. В естраді дихання також базується на діафрагмі, але воно має свої особливості. Естрадний співак не завжди тримає потужний «стовп» повітря. Він може співати на м'якому видиху (субтон), створюючи ефект інтимності та шепоту, що стає можливим лише завдяки мікрофону. Дихання часто використовується для створення ритмічних акцентів, характерних для джазу, року чи фанку (Барановська, 2021).

2. Мовленнєва позиція та гортань. Якщо академісти прагнуть «округлити» звук, то естрадні вокалісти наближають його до розмовної мови. Гортань зазвичай перебуває у нейтральному («мовленнєвому») стані або може підніматися для отримання більш яскравого, «вузького» звучання.

3. Техніка змішування резонаторів. Це «золотий стандарт» сучасного естрадного вокалу. Так, техніка Міх дозволяє поєднати грудний (щільний) та головний (легкий) регістри. Завдяки цьому вокаліст може співати високі ноти з потужністю грудного звуку, але без зайвого напруження. Своєю чергою, прийом Belting дає змогу винести звук на високу теситуру. Це створює ефект драйву та крику, але виконується за особливою технікою, щоб не нашкодити зв'язкам (Fantini, 2016).

4. Специфічні ефекти. Естрадна техніка дає змогу використовувати звуки, які в класиці вважаються «браком». Це субтон – спів з великою домішкою повітря; фрай – «шкварчання» або низький скрип на початку фрази (часто зустрічається в попмузиці); драйв, гроул, скрім – прийоми розщеплення звуку (додавання хрипу), які використовуються в рок-музиці; мелізматика – гнучкі та швидкі переливи голосу (віртуозні пасажі), характерні для соулу та R&B.

5. Артикуляція та дикція. В естраді текст є першочерговим. Артикуляція максимально наближена до повсякденного спілкування. Щодо фонетичного забарвлення, то вокаліст може навмисно змінювати вимову слів (наприклад, американізоване «R» або специфічні голосні), щоб підкреслити стилістику жанру (Riggs, 2008).

Таким чином, естрадна техніка – це мистецтво максимальної гнучкості та виразності, де головним інструментом є не лише голос, але й мікрофонна техніка та акторська подача.

Академічна та естрадна школи співу мають різну філософію звуку. Якщо академічний вокал прагне до еталонного, «інструментального» звучання, то естрадний – до максимальної персоналізації та емоційної виразності. Проведемо порівняльний аналіз стилістичних відмінностей вокальної техніки у академічному та естрадному співі за ключовими параметрами.

Конфігурація вокального тракту (позиція). Це головна фізична відмінність, яка визначає тембр. Академічний спів – це «вертикаль», тут використовуються високе м'яке піднебіння та низька гортань; звук формується за принципом «купола» або «позіхання», і це створює великий об'єм внутрішнього резонатора, роблячи голос глибоким та округлим. Естрадний спів – це «горизонталь», і спів базується на природній мовленнєвій позиції. Гортань зазвичай перебуває у нейтральному або дещо піднятому стані, а звук спрямовується вперед («у зуби»), він більш плоский, яскравий і близький до розмовної мови. Саме від того, якої форми набуває порожнина рота та глотки, залежить, почуємо ми оперного співака чи естрадного виконавця (Бойчук, 2022).

При цьому слід зауважити, що якщо естрадний співак почне співати в академічній позиції, то він втратить дикційну чіткість і «сучасність» звучання. І навпаки: якщо академіст спробує співати в естрадній «горизонталі», його голос звучатиме плоско, він не зможе перекрити оркестр і швидко втомить зв'язки через відсутність звичного об'єму.

Робота з резонаторами та формантами. Звук у співі має бути чутним, але досягається це різними шляхами. Так, академічна техніка орієнтована на самопідсилення. Завдяки специфічній формі глотки створюється «висока співоча формаанта», і це дає змогу голосу домінувати над оркестром без мікрофона. Своєю чергою, естрадна техніка орієнтована на мікрофон. Виконавцю не потрібно акустично «пробивати» зал. Це дає змогу використовувати низькоінтенсивні прийоми (шепіт, придиш), які мікрофон робить об'ємними. Основний акцент зміщується на «твенг» (яскраве носоглоткове забарвлення) для надання голосу гостроти (Антонюк, 2007).

Отже, академічна техніка – це боротьба за децибели за допомогою фізики тіла. Естрадна техніка – це робота з тембральними барвами, де мікрофон дає змогу виводити на перший план навіть найтихіші звуки, роблячи їх основою стилю.

Регістрова будова та переходи. У кожного голосу є перехідні пороги (пасажі), де механізм роботи зв'язок має змінюватися. Те, як ці переходи оформлюються, і створює головну стилістичну

прірву між академічним співом та естрадним. Головне завдання класичного співака – зробити так, щоб голос звучав як один ідеально відкалібрований інструмент на всьому діапазоні (від найнижчої до найвищої ноти). Будь-який різкий перехід («кикс» або стрибок на фальцет) вважається технічним браком. Естрадний вокал не боїться демонструвати різні «поверхи» голосу. Навпаки, контраст між грудним і головним звуком часто використовується як художній засіб (Антонюк, 2007).

Отже, академічна техніка захищає голос для тривалого співу складних оперних партій, де потрібна однорідність тембру. Естрадна техніка дає вокалісту «палітру» з різних звуків: він може бути ніжним і субтонним внизу, розмовним у середині та агресивно-потужним нагорі.

Вібрато та звуковедення (кантилена). У академічній манері вібрато є обов'язковим і постійним. Це ознака вільної гортані. Воно має бути рівномірним по всьому діапазону. Основний прийом – legato (плавний перехід від ноти до ноти). У естрадній техніці вібрато є стилістичним прийомом. Співак може почати ноту на «прямому» звуці (без вібрато) і додати його лише в кінці фрази. Використовується широкий спектр штрихів: staccato, маркато, гліссандо («підїзди» до нот) (Рябуха, 2017).

Отже, академічна кантилена – це ідеально рівна шовкова стрічка. Естрадне звуковедення – це жива лінія графіті, яка може різко перериватися, змінювати товщину, вигинатися або зникати.

Естетичні та стилістичні завдання. Тут дається відповідь на запитання «Навіщо ми співаємо саме так?».

Академічний спів – це Канон. Співак є транслятором волі композитора. Його завдання – максимально наблизитися до ідеального технічного стандарту. Голос – це досконалий музичний інструмент, подібний до скрипки чи флейти.

Естрадний спів – це Харизма. І голос є засобом самовираження. Допускаються «дефекти» (хрипота, сип, розщеплення), якщо вони допомагають передати емоцію. Головна мета – бути впізнаваним з першої секунди, мати свій унікальний «тембральний підпис» (Лазановський, 2024).

Таким чином, різниця між академічною та естрадною вокальною технікою – це не просто питання «високої» чи «низької» гортані. Це вибір між двома способами комунікації зі світом. Академізм пропонує слухачеві піднятися до високого ідеалу та відчутти вічність через досконалу форму. Естрада ж спускається до слухача, розмовляє його мовою, підкреслюючи, що краса може бути недосконалою, а голос – це насамперед душа.

Висновки та перспективи подальших наукових розвідок. У результаті проведеного аналізу встановлено, що вокальна техніка є багатовимірним психофізичним явищем, у якому нерозривно поєднуються фізіологічні механізми

звукоутворення, психологічний стан виконавця та стильові вимоги музичної практики. Академічна й естрадна манери співу базуються на спільних анатомо-фізіологічних принципах роботи голосового апарату, проте реалізують їх через принципово різні конфігурації вокального тракту, способи резонансного підсилення, регістрову організацію та звуковедення. Академічна техніка спрямована на формування уніфікованого, об'ємного та акустично самодостатнього звуку, що відповідає канонам оперного мистецтва, тоді як естрадна техніка вирізняється гнучкістю, мовленнєвою природою та орієнтацією на індивідуальну тембральну ідентичність у взаємодії з мікрофонною естетикою. Отже, відмінності між цими школами співу слід розглядати не як ієрархічну опозицію, а як прояв різних художніх стратегій і комунікативних моделей, що визначають специфіку підготовки вокаліста та вимоги до його технічного й психологічного розвитку в умовах сучасної музичної культури.

Перспективи подальших наукових розвідок можуть полягати у розширенні та поглибленні міждисциплінарного вивчення академічної та естрадної технік співу з урахуванням сучасних виконавських і технологічних трансформацій.

ЛІТЕРАТУРА

1. Антонюк, В. (2007) Вокальна педагогіка (сольний спів). Київ: Віпол. URL: <https://opac.library.pl.ua/bib/1758902>.
2. Барановська, А., Газінська, О. (2021) *Наукові дослідження сучасних технік естрадного вокалу*. Вісник ХНУ, 36, 45–59. DOI: <https://doi.org/10.31652/978-617-UAWCS-2025.17>.
3. Бойчук, А. (2022) Наративи формування аспектів виконавської майстерності естрадного співака. *Актуальні питання гуманітарних наук: міжвуз. зб. наук. праць молодих вчених*, 53, 84–93. DOI: <https://doi.org/10.24919/2308-4863/53-1-11>.
4. Виноградча, Д., Грицюк, О. (2019) Методичні особливості навчання академічному вокалу. *Сучасна музична педагогіка*, 3, 58–70. DOI: [https://doi.org/10.33272/2522-9729-2019-2\(185\)-80-83](https://doi.org/10.33272/2522-9729-2019-2(185)-80-83).
5. Закрасняна, Ж. (2020) Формування вокально-виконавських навичок студента в класі академічного співу. *Музична педагогіка та мистецька освіта*, 12, 22–34. DOI: <https://doi.org/10.31866/2616-7581.6.1.2023.277881>.
6. Лазановський, С. (2024) Українське музичне мистецтво в нових соціокультурних умовах. *Естрадно-вокальне мистецтво: історія, теорія, практика: матеріали II Всеукраїнської науково-практичної конференції*. Івано-Франківськ: РВВ ЗВО «Університет Короля Данила». URL: <http://repository.ukd.edu.ua/xmlui/handle/123456789/1929>.
7. Рябуха, Т. (2017) Витоки та інтонаційні складові української пісенної естради: дис. ... канд. мистецтвознавства: спец. 17.00.03. Харків. URL: <https://repo.num.kharkiv.ua/handle/num/208>.
8. Самая, Т. (2019) Вокальне мистецтво естради: український контекст: монографія. Київ: Чет-

верта хвиля. URL: <https://kmaecm.edu.ua/documents/samaya-t-vokalne-mystecztvo-estrady-ukrayinskyj-kontekst>.

9. Fantini, M., Fussi, F., Crosetti, E., Succo, S. (2016) Estill Voice Training and voice quality control in contemporary commercial singing: an exploratory study. *Logopedics Phoniatrics Vocology*, 6. 146–152. DOI: <https://doi.org/10.1080/14015439.2016.1237543>.

10. Riggs, S. (2008) Singing for the Stars: A Complete Program for Training Your Voice (3-d ed.). *Alfred Music*. URL: <https://books.google.mk/books?id=e-pTkjxuP4kC&printsec=frontcover#v=onepage&q&f=false>.

REFERENCES

1. Antoniuk, V. (2018). Vokalna pedahohika (solnyi spiv) [Vocal Pedagogy (Solo Singing)]. Kyiv: Vydavnychiy dim KNU. Retrieved from: <https://opac.library.pl.ua/bib/1758902>.

2. Baranovska, A., Hazinska, O. (2021) Naukovi doslidzhennia suchasnykh tekhnik estradnoho vokalu [Scientific research into modern pop vocal techniques]. *Visnyk KhNU*, 36, 45–59. DOI: <https://doi.org/10.31652/978-617-UAWCS-2025.17>.

3. Boichuk, A. (2022) Naratyvy formuvannia aspektiv vykonavskoi maisternosti estradnoho spivaka. [Narratives of the formation of aspects of the performing skills of a pop singer]. *Aktualni pytannia humanitarnykh nauk: mizhvuz. zb. nauk. prats molodykh vchenykh*, 53, 84–93. DOI: <https://doi.org/10.24919/2308-4863/53-1-11>.

4. Vynohradcha, D., Hrytsiuk, O. (2019) Metodychni osoblyvosti navchannia akademichnomu vokalu [Methodological features of teaching academic vocals]. *Suchasna muzychna pedahohika*, 3, 58–70. DOI: [https://doi.org/10.33272/2522-9729-2019-2\(185\)-80-83](https://doi.org/10.33272/2522-9729-2019-2(185)-80-83).

5. Zakrasniana, Zh. (2020) Formuvannia vokalno-vykonavskykh navychok studenta v klasi akademichnoho spivu [Formation of vocal and performing skills of a student in the academic singing class]. *Muzychna pedahohika ta mystetska osvita*, 12, 22–34. DOI: <https://doi.org/10.31866/2616-7581.6.1.2023.277881>.

6. Lazanovskyi, S. (2024) Ukrainske muzyчне mystetstvo v novykh sotsiokulturnykh umovakh. [Ukrainian musical art in new sociocultural conditions]. *Estradno-vokalne mystetstvo: istoriia, teoriia, praktyka: materialy II Vseukrainskoi naukovo-praktychnoi konferentsii*. Ivano-Frankivsk: RVV ZVO “Universytet Korolia Danyla”. Retrieved from: <http://repository.ukd.edu.ua/xmlui/handle/123456789/1929>.

7. Riabukha, T. (2017) Vytoky ta intonatsiini skladovi ukrainskoi pisennoi estrady (dys. ... kand. mystetstvoznavstva: spets. 17.00.03) [Origins and intonation components of Ukrainian song variety (PhD thesis)]. Kharkiv. Retrieved from: <https://repo.num.kharkiv.ua/handle/num/208>.

8. Samaia, T. (2019) Vokalne mystetstvo estrady: ukrainskyi kontekst. Monohrafiia [Vocal art of pop music: Ukrainian context. Monograph]. Kyiv: Chetverta khvyliia. Retrieved from: <https://kmaecm.edu.ua/documents/samaya-t-vokalne-mystecztvo-estrady-ukrayinskyj-kontekst>.

9. Estill, J. (2012) *Estill Voice Training: The Science and Art of Voice Control* (3-d ed.). New York: Estill Voice International.

10. Riggs, S. (2008) Singing for the Stars: A Complete Program for Training Your Voice (3-d ed.). Alfred Music. Retrieved from: <https://books.google.mk/books?id=e-pTkjxuP4kC&printsec=frontcover#v=onepage&q&f=false>.

Analysis of stylistic differences in vocal technique in academic and popular singing

Liudmyla Vasylyvna Matsiievska
Lecturer at the Department of Art Education
Ivan Franko Zhytomyr State University
ORCID: 0009-0004-4588-0360

Ivanna Vasylyvna Pidhaietska
Lecturer at the Department of Art Education
Ivan Franko Zhytomyr State University
ORCID: 0009-0006-4211-9415

Vladyslav Ihorovych Polischuk
Concertmaster at the Department of Art Education
Ivan Franko Zhytomyr State University
ORCID: 0009-0002-5767-7330

Стаття поширюється на умовах ліцензії відкритого доступу (CC BY 4.0)

The purpose of the article is to compare academic and pop vocal techniques in the context of contemporary music culture in order to identify patterns in sound formation in each of them. The relevance of the study is determined by processes of genre convergence, the growing demand for vocal versatility, and the need to clearly differentiate stylistic and physiological principles of singing in order to preserve vocal health. Vocal performance is considered as a complex psychophysiological process in which the instrument is the living human body, constantly responding to physical, psychological, and external factors. The research methodology is based on a comprehensive approach that combines theoretical analysis of sources, comparison of academic and pop techniques, and systematization of singing characteristics. The physiological foundations of vocal production are analyzed as the interaction of the respiratory, phonatory, and resonatory subsystems, and the leading role of the psycho-emotional state and inner hearing in the formation of high-quality vocal sound is substantiated. It is determined that vocal technique represents a universal system for controlling breathing, phonation, and resonance; however, the specific realization of these elements differs significantly depending on the singing style. Academic vocal technique is characterized by a «domed» configuration of the vocal tract, an orientation toward acoustic self-amplification, register balance, cantilena, and natural vibrato. Popular vocal technique, in contrast, is based on a speech-oriented position, microphone aesthetics, flexible register balance, and the use of specific timbral effects. It is demonstrated that academic and popular singing represent different artistic strategies and models of vocal communication. The study concludes that these singing styles should be regarded as autonomous and equivalent systems, the conscious differentiation of which is a necessary condition for the professional training of the contemporary vocalist. The obtained results may be applied in vocal pedagogy, theoretical courses on singing methodology, and interdisciplinary voice research.

Keywords: vocal technique, academic singing, popular singing, voice production, vocal pedagogy, psychophysiology of the voice.